

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 213.

Solerte Session.

53de Møde.

Onsdagen den 5te December Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

S. Sage (fortsat): Jeg tror ikke det er muligt, at finde Altsid og Eenhed heri, og jeg vilde derfor være den ærede Ordfører taknemlig, hvis han vilde opklare det. Seer det ikke ud, som om der var en vis Usikkerhed, en vis Uenighed mellem Udvalgets Medlemmer, som har fundet sit Udtryk i denne Betænkning, der paa en Maade er meget moderat, idet den i det ene Dreblik siger det Eine og derpaa viger tilbage for i næste Dreblik at sige det Modsatte. Men lad os imidlertid holde os til Forslagene. Der er to Forslag. Det ene er, at man lader Reservecens Midler forblive indestaaende i Totalkassebeholdningen som Laan med et halvt Aars Dpfiggelse, hvilket forudsætter, at den Myndighed ikke er der. Det andet gaaer ud paa, at der tages det Forbehold, at der ikke paahviler Kongerigets Reservecens den Forpligtelse at tage jydskke Børnbaaneactier, og det paalægges Indenrigsministeren som Bestyrer af Reservecens ikke at tage som Betaling Actier i den jydskke Dverbane. Man har sagt, at der forelaae et Brud i constitutionel Retning, man har talt om en Lovovertrædelse, om en Overskridelse af Competencen og Gud veed hvad, den Eine har været stærkere i sine Udtryk end den Anden. Men man skal dog, forinden man udslynger Sætninger af den Natur, overveie, hvad man siger, og jeg tror, at der særlig i denne Anledning er Dpfordring

dertil. Hvem ere de Mænd, som her er Spørgsmaal om? Den ene Mænd var Grundlovudvalgets talentfulde og Charakterfaste Ordfører. Den anden af disse Mænd var i flere Aar her i Thinget Finantsudvalgets Ordfører. Der turde vel være Sandsynlighed for, at disse Mænd dog have nogen Forkjærlighed for det Constitutionelle, og at de ikke uden særdeles Anledning vilde bryde det. De staae Begge i et eget Forhold til den Sag, hvorom der her er Spørgsmaal. Den ene af disse Mænd har givet Loven om Drefunds-fonden den Skikkelse hvori den endelig udkom, den Anden var den, som skaffede os Loven om Kongerigets Reservecens efter Forhandling med Rigsdagen. Selv om man vilde sige, at disse Mænd ikke vare stærkt constitutionelle, saa maatte man dog vel sige, at disse Mænd maatte antages at kende de Love, de selv havde været med at skabe og havde haft en væsentlig Andeel i. Man forudsætter som givet, at Lovens Ord sige disse Ting, men man læser ikke disse Ord. Hvad siges der i de af mig nævnte Love? For det Første vil jeg bemærke til den ærede sidste Taler, naar han taler om, at de øvrige Ministre ikke have deelt Ansvar og Myndighed i denne Sag, at Loven om Drefunds-fonden af 6te Mai 1857 udtrykkelig i § 1 henlægger Drefunds-fonden under Finantsministerens særlige Bestyrelse, og at Loven om Reservecens for Kongeriget henlægger Bestyrelsen af denne Reservecens under Kongerigets Indenrigsministers særlige Bestyrelse. Her er altsaa Myndigheden neblagt netop i de Mænds Hænder, som have udbyet den. Men hvad bestemmes der nu i disse Love angaaende